

Arrest

nr. 91 603 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Het betreft de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten C(...) A(...)
geboren te Conakry, op (in) (...)
van nationaliteit te zijn: Guinee
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 05/03/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Guineese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...).

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Spanje, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Spaanse overheid heeft op datum van 05/06/2012 ingestemd tot overname van bovengenoemde persoon.

Uit het Eurodacverslag van 05/03/2012 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Spanje is binnengekomen en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen op 16/11/2011. Betrokkene verklaart tijdens zijn interview dd 05/03/2012 dat hij op 06/10/2011 Guinee heeft verlaten en met een vals paspoort naar Marokko is gevlogen. Hij verklaart dat hij er ongeveer 20 à 27 dagen heeft verbleven. Hij verklaart dat in deze periode ergens zijn vingerafdrukken werden genomen maar dat hij niet weet of het Marokko of Spanje was. Hij heeft daar nooit asiel aangevraagd. Betrokkene verklaart dat hij met een vals paspoort naar België is gevlogen.

Betrokkene heeft in Spanje vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 05/03/2012 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 09/05/2012 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 05/06/2012 heeft Spanje zijn uitdrukkelijk akkoord gegeven tot overname van bovengenoemd persoon.

Gevraagd naar specifieke redenen waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen, stelt betrokkene dat hij België leuk vindt.

Gevraagd naar redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een terugkeer naar Spanje zouden kunnen rechtvaardigen, stelt betrokkene dat hij niet naar Spanje kan teruggaan omdat hij dat niet leuk vindt. Hij verklaart dat hij in de gevangenis zat en is ontsnapt. Hij verklaart dat de vader van zijn zwangere vriendin die christen is hem in de gevangenis heeft doen belanden.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene in Spanje geen asielaanvraag heeft ingediend. Bijgevolg kan niet aannemelijk worden gemaakt dat Spanje de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003, niet zou respecteren.

Betrokkene brengt aldus geen concrete gegevens aan betreffende een overdracht naar Spanje die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

Er dient verder te worden opgemerkt dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en

2005/85/EG, niet zouden respecteren. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Spanje hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Spanje kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart in goede gezondheid te zijn op een paar problemen met zijn linkeroog en tanden na.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Spaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Spaanse autoriteiten.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure). Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verstrekt door verweerder en neergelegd ter terechtzitting van 8 oktober 2012, blijkt dat de verzoeker op 20 september 2012 werd teruggedleid naar Spanje. Dit wordt bevestigd door de stukken van het rechtsplegingsdossier, waarin zich een faxbericht bevindt uitgaande van de verzoekende partij en waarop tevens melding is gemaakt van het feit dat de verzoeker op 20 september 2012 teruggedleid werd. Gevraagd naar het belang bij het onderhavige beroep, stelt de advocaat van verzoeker ter terechtzitting dat de zaak zonder voorwerp is geworden aangezien de bestreden beslissing werd uitgevoerd.

De Raad wijst erop dat het belang moet bestaan op het tijdstip waarop de vordering wordt ingeleid en op het ogenblik waarop de zaak wordt behandeld. De bestreden beslissing is reeds ten uitvoer gelegd, de verzoeker bevindt zich reeds in Spanje en de advocaat van de verzoeker brengt ter terechtzitting geen verdere gegevens aan waaruit het actueel belang zou kunnen worden afgeleid.

Bij gebrek aan een concrete uiteenzetting waaruit het rechtens vereiste actueel belang in hoofde van de verzoeker nog zou bestaan, is het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE